

ἀπονεριὰ ἡ, ΓΒλαχογιάν. Μεγάλ. χρόν. 123 ΣΜυριβήλ. Ζωή ἐν τάφ. 200.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόνερο.

Ἀπόνερο 6, δ ἰδ.: Κάποιος βαπόρι πέρασε ἀπομακρὰ καὶ φτάσανε οἱ ἀπονεριές του ΣΜυριβήλ. ἔνθ' ἄν. Μὲ τὰ φτερά τοῦ ἀνέμου ποῦ κινάει ἀπὸ τ' ἀντίπερα ἀκρογιάλι καὶ φέρνει τῷ νεκρῶν τὸ θοῖνο σὰ λιγοθυμισμένη ἀπονεριὰ ΓΒλαχογιάν. ἔνθ' ἄν.

ἀπονερίζω ἀμάρτ. ἴ. πονερίζου Εὐβ. (*Ορ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. νερό.

Ἐπὶ τῆς πλύσεως τῶν ἐνδυμάτων, πλύνω αὐτὰ κατὰ τὸ τελευταῖον στάδιον διὰ μόνου ὕδατος: Κοντεύου νὰ τὰ πονερίσου. Συνών. ξεπλένω, ξεβγάζω.

ἀπόνερο τό, Ἄνδρ. Θράκ. Πελοπ. (Καλάμ. Τρίκκ.) Σκῦρ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — ΚΜπαστ. Ἄλιευτ. 147 ΑΧατζημιχ. Ἑλλην. τέχ. Σκῦρ. 110 ἀπόνιρου Μακεδ. (Αὐλ.) Σκόπ. κ. ἄ. ἴ. πόνερο Μακεδ. (Καστορ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. ἀπονέρι Κρήτ. (Κατσιδ. κ. ἄ.) — ΑΚαρκαβίτσ. Λόγ. πλώρ. 146 ΓΨυχάρ. Ζωή κι ἀγάπ. 102 ἴ. πονέριν Κύπρ. ἴ. πινέρι Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. νερό.

1) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐν τῇ δεξαμενῇ ὕδωρ μετὰ τὴν ἄρδουσιν Κρήτ. (Κατσιδ.) Κύπρ. Σκόπ. κ. ἄ.: Πιστεύω πῶς θὰ ποτίσης μὲ τ' ἀπονέρι τοῦ σιέρας τὸ κηπούλλι Κατσιδ. Τὸ ἴ. πονέριν σου ἴ. κανεῖ με ἴ. ναί μὲνα νὰ ποτίσω Κύπρ. || Παροιμ. Ἐκεῖ ποῦ πάει τὸ πολὺ νερὸ πάει καὶ τ' ἀπονέρι (ὅτι καὶ τὰ ὀλίγα ἀγαθὰ συσσωρεύονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ πολλὰ) Λεξ. Δημητρ. β) Τὸ ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν ἄρδουσιν ὕδωρ τὸ διαχεόμενον ἔξω τῆς ἀρδευομένης ἐκτάσεως Πελοπ. (Τρίκκ.) κ. ἄ.: Μὲ τ' ἀπόνερο φεύγ' ἡ λιποδάδα (ἡ λιπαρότης τοῦ ἐδάφους). 2) Τὸ πρὸς οἰανδήποτε πλῆσιν χρησιμοποίηθῃ καὶ ἀκάθαρτον καταστὰν ὕδωρ Ἰμβρ. Σύμ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. Πβ. ἀπόπλυμα. 3) Ἐπὶ ἀποστάξεως ρόδων ἢ ἄλλων ἀνθέων, τὸ ἐκ δευτέρας ἢ τρίτης ἀποστάξεως λαμβανόμενον ὑγρὸν Θράκ. β) Ἐπὶ ἀποστάξεως στεμφύλων, τὸ μετὰ τὴν ἀπόσταξιν ὑπολειπόμενον ὕδωρ περιεκτικὸν ἴχνους οἰνοπνεύματος Μακεδ. (Αὐλ. Καστορ.) Πελοπ. (Καλάμ.) γ) Τὸ ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ σάπωνος ὑπολειπόμενον ὕδωρ Πελοπ. (Καλάμ.) 4) Τὸ ἐκ τῆς ἐκθλίψεως τῶν ἐλαίων ὑπολειπόμενον ὕδωρ, περιεκτικὸν ἴχνους ἐλαίου Ρόδ. Σάμ. Συνών. μούργα. 5) Ὑδωρ ἐλαφρῶς χρωματισθὲν ἐκ τῆς παραμονῆς ἐν αὐτῷ χρωστικῶν τινῶν φυτῶν, λαμβανόμενον δὲ πρὸς ἐπιτυχίαν σχετικῶν τινῶν ἀποχρώσεων Σκῦρ. — ΑΧατζημιχ. ἔνθ' ἄν.: Ἄν θέλῃς νὰ κάμῃς τῆς ἐλαίας τὸ φύλλο (γαλαζὶ πράσινο), τ' ἀφίνεις 'ς τ' ἀπόνερα τῶν φροκαλιῶν λίγες μέρες ὥς νὰ πάρῃ τὸ χρώμα ΑΧατζημιχ. ἔνθ' ἄν. 6) Πληθ., ἡ ἐκατέρωθεν τοῦ τρέχοντος πλοίου προκαλουμένη κυμάτωσις Ἄνδρ. — ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἄν. ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν. ΚΜπαστ. ἔνθ' ἄν.: Ἀρμένιζε σὰ θεριό... κι ἄφινε χοχλάτα ἀπόνερα τὸ πέρασμά του Μπαστ. ἔνθ' ἄν. Τὰ ἀπονέρια του μόνον ἔδειχναν ἀκόμη τὸ γοργὸ δάβα του ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἄν. Χωρὶς νὰ βλέπῃ κανεὶς ἄλλο κῦμα παρὰ τὰ νερὰ καὶ τ' ἀπονέρια τοῦ καραβιοῦ ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπονεριὰ. β) Ἡ λευκὴ ἀφρώδης γραμμὴ τῆς θαλάσσης τὴν ὁποίαν σχηματίζει τὸ τρέχον πλοῖον ὀπισθὲν τοῦ Ἄνδρ.

ἀπονερουλλιάζω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. νερουλλιάζω.

Καθιστῶ τι ἐντελῶς ὕδαρές: Ἦτανε τὸ γλυκὸ νερουλλό, τῶρα ἀπονερούλλισε.

ἀπονερώνω ἀμάρτ. ἴ. πονερώνου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. νερώνω.

Ἐπὶ τῶν πλυθέντων ἐνδυμάτων, ἀποβάλλω τὸ νερό, στραγγίζω: Ἰ. Πονερώκανε τὰ ροῦχα, μάζωξε τὰ πανέρια.

ἀπονεσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπονεσία Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόνετος. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἀ-στερητ. 1 β.

Ἐλλειψις λύπης, ἀστοργία: Ἡ ἀπονεσία του δὲ λέγεται, ποτὲς δὲ νοιάζεται γιὰ τὸν ἄλλον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπονιά.

ἀπόνετα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόνετος.

1) Ἄνευ ἄλγους, ἀνωδύνως. 2) Μεταφ. ἄνευ οἴκτου, ἀσπλάγχχνως, σκληρῶς.

Συνών. ἀπονα.

ἀπόνετος ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπ. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπόνιτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πονετός < πονῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ συμπονῶν, ὁ μὴ συμπάσχων, ἀνάλγητος, ἀσπλάγχχνος, σκληρὸς ἔνθ' ἄν.: Βαρὲα ἀπόνετος ἄθροπος εἶσαι Πόντ. (*Οφ.) Συνών. ἀπονιάρις, ἀπονος 1, ἀπονόψυχος. 2) Ὁ μὴ προξενήσας ἢ μὴ προξενῶν ἄλγος Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπόνετο πρήξιμο Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀπονος 2.

ἀπονεφαλιά ἡ, Σύμ. ἴ. πονεφαλιά Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. νέφαλο.

Πολλὰ νέφη μαζί. Συνών. συννεφιά.

ἀπονεφαλιάζω ἀμάρτ. ἀπονεφαλιάζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπονεφαλιά.

Ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, συνάγω νέφη: Ἄσμ.

Ἰ. Πονεφαλιάζω-ζ' ὁ οὐρανός, πάλε νὰ βρέξῃ θέλει Συνών. συννεφιάζω.

***ἀπονεφρίζω**, μέσ. ἀπονεφρίζομαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. νεφρός.

Οἶονε ἀποβάλλω τοὺς νεφρούς μου ἔνεκα κόπου, κοπιᾶζω πολὺ. Συνών. ξενεφρίζομαι (ἰδ. ξενεφρίζω).

ἀπονέφρισμαν τό, Πόντ. ἀπονέφριγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπονεφρίζω.

Πολὺς καταβαλλόμενος κόπος. Συνών. ξε νέφρισμα.

ἀπονήρευτα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπονήρευτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ πονηρίας, εἰλικρινῶς, ἀφελῶς, ἀπονήρως: Τοῦ μίλησα ἀπονήρευτα, ἀλλὰ αὐτὸς πάντα πονηρεύεται.

ἀπονήρευτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπονήριφτους βόρ. ιδιῶμ. ἀπονήριφτους Σαμοθρ. ἀπονιέρειτες Σκῦρ. ἀπονήρευτε Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπονήρευτος.

1) Ὁ μὴ πονηρευόμενος, εἰλικρινής, ἀφελής, εὐπιστος σύνηθ.: Ἦτανε ἀγνό, ἦτανε ἀπλό, ἀπονήρευτο πλάσμα ἡ Φλώρα ΓΨυχάρ. Ἀγνή 2 43. Ἦταν ἀκόμα ἀφελής, ἀπονήρευτος ΓΞενόπ. Κατήφ. 230. Ἀνθρώπους τοῦ βουνοῦ, προβατάριδες, τραχειούς, ἀπονήρευτους, ἀγαθοὺς ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 188. Εἶν' ἀπονήριφτ' ἀκόμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ὁ καημένος ἔναι ἀπονιέρειτες τοῖς δὲν ἔγνωσαν τὴν κατεργαρίαν π' τοῦ παιζα Σκῦρ. Ἀπονήρευτα ψάρι Σύμ. Συνών. ἀπόνηρος.

2) Εὐήθης, μωρὸς Θράκ. (Μάδυτ.) Σαμοθρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος, ὁμοίως συνών. ἀπονοημένος.

